

‘Zeg eens, Juliette, als je bang bent ...
Hoe voelt dat eigenlijk?’ vraagt Cleo aan zijn vriendinnetje.
‘Hm, het is niet fijn,’ begint Juliette.
‘Als ik bang ben, tril ik als een blaadje aan de boom.
Soms krijg ik er zelfs buikpijn van.
Eén keer was het zo erg dat ik in mijn broek plaste.
Maar, sst, dat is een geheimpje ...’

‘Ooooo!’ doet Cleo. ‘Ik zou zo graag eens bang zijn!’

'Ik ben een klein spookje.
Ik doe anderen bibberen van angst.
Maar ik weet zelf helemaal niet hoe dat voelt.
Kon ik maar eens bang zijn, net als alle kinderen ...
Eén keertje maar, gewoon een klein beetje.'
'Ik snap het wel, Cleo. Maar jij bent nu eenmaal ...
anders dan andere kinderen.
Jij kunt vliegen, zelfs dóór de muren heen.
En alleen ik kan je zien.'

'Dat is normaal,' zegt Cleo. 'Ik ben een spook!'
'Vooruit, ik zal je helpen,' zegt het meisje dan.
Wacht maar eens af, denkt ze.
Nu zal ik jóú eens flink doen beven.
Op mijn kamer boordevol ... MONSTERS!

